

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Aleše Roztočila, ve věci žalobce: **V. T.**, zast. JUDr. Zbyňkem Kociánem, advokátem, se sídlem náměstí Osvobození 7, Krnov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30, **se** ve výrocích I. a III., **ruší**, a věc **se** v této části **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Kasační stížnost proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30, **se odmítá** .

O d ů v o d n ě n í

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 30. 4. 2012, č. j. X, (dále jen „napadené rozhodnutí“) byly zamítnuty námitky žalobce a současně byla potvrzena rozhodnutí žalované č. I., II. a III. ze dne 28. 2. 2012, č. j. X, o žádostech žalobce ze dne 23. 11. 2011.

[2] Rozhodnutím č. I. byla podle § 56 odst. 1 písm. b) a § 98 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítnuta žádost žalobce, jíž požádal o úpravu důchodu, z důvodu odškodnění příplatkem k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudní rehabilitaci“). Důvodem zamítnutí bylo nesplnění podmínek uvedených v ust. § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci (dále jen „rozhodnutí č. I.“). Dle odůvodnění totiž nebylo možno trest odnětí svobody vykonávaný stěžovatelem v době od 19. 1.

1983 do 19. 1. 1986 považovat za neoprávněný, protože v rozsahu přesahujícím tuto dobu byl rehabilitačním rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 27. 9. 1990, sp. zn. Rt 315/90, nově uložen trest, za trestné činy rehabilitací nedotčené.

[3] Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. II ze dne 28. 2. 2012, č. j. X, byla zamítnuta žádost žalobce, o poskytnutí zvláštního příspěvku k důchodu ve výši 2.500,-- Kč z důvodu věznění (dále jen „rozhodnutí č. II.“). Důvodem zamítnutí byla skutečnost, že trest vykonaný žalobcem v době od 19. 1. 1983 do 19. 1. 1986 nelze považovat za neoprávněný, a proto žalobce nesplnil podmínky uvedené v § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 357/2005 Sb.).

[4] Konečně rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. III ze dne 28. 2. 2012, č. j. X (dále jen „rozhodnutí č. III.“), byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 622/2004 Sb.“). Důvodem zamítnutí byla opět skutečnost, že trest vykonaný stěžovatelem v době od 19. 1. 1983 do 19. 1. 1986 nelze považovat za neoprávněný, čímž nebyly splněny podmínky ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 622/2004 Sb.

[5] Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že v rozhodnutích I., II. a III. neshledala vady, které stěžovatel uplatnil ve svých námitkách. Z žalobcem doloženého usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 27. 9. 1990, sp. zn. Rt 315/90, a z potvrzení Vězeňské služby ČR žalovaná zjistila, že žalobci byl v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 15/83, po zrušení výroku o vině za trestné činy podléhající rehabilitaci, nově uložen za trestné činy rehabilitací nepodléhající trest odnětí svobody v délce tří let, ale žalobce při započítání vazby byl v této věci vězněn v době od 19. 1. 1983 do 19. 1. 1986, tedy „731 dnů“ (takto), a proto nelze skutečný výkon trestu považovat za neoprávněný. Žalobci proto nevznikl nárok na příplatek k důchodu podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci, neboť celkově vykonaný trest odnětí svobody nebyl neoprávněný. Žalobci ani nevznikl nárok na zvláštní příplatek k důchodu podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb., neboť neoprávněný výkon trestu odnětí svobody nečinil celkem aspoň 12 měsíců a žalobci ani nevznikl nárok na příplatek k důchodu podle ust. § 1 odst. 1 ve vztahu k § 2 odst. 5 nařízení č. 622/2004 Sb., neboť rozdíl mezi tresty vykonanými na základě rozsudku ve věci sp. zn. 1 T 15/83 a nově uloženým trestem odnětí svobody nečiní ani jeden den věznění.

[6] K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že účastníkem tvrzené uložení ročního nepodmíněného trestu odnětí svobody za autonehodu, jakož i šestitýdenního trestu za hladovku nebylo předmětem trestní věci sp. zn. 1 T 15/83, dotčené rehabilitačním usnesením sp. zn. Rt 315/90, a proto žalobcem tvrzené doby výkonu trestů odnětí svobody za tyto trestné činy nelze zohlednit. I když tedy byl žalobce propuštěn z výkonu trestu dne 1. 3. 1988, dobu výkonu trestu od 20. 1. 1986 do 1. 3. 1988, která se netýkala věci sp. zn. 1 T 15/83 nelze v této věci započítat a tím navýšit celkovou dobu věznění. Byl-li při rehabilitaci uložen nový trest v téže věci za trestné činy rehabilitací nedotčené, zjišťuje žalovaná rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými tresty nově uloženými. Z hlediska nároků podle § 25 zákona o soudní rehabilitaci, zákona č. 357/2005 Sb., a nařízení č. 622/2004 Sb., je rozhodující skutečný výkon trestu odnětí svobody, nikoli jeho původně nařízená délka, a proto žalovaná nepřihlíží k tomu, že původně byl za trestné činy ve věci sp. zn. 1 T 15/1983 uložen trest odnětí svobody v trvání 4 let nepodmíněně, který nebyl vykonán v celé délce.

pokračování

[7] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 29. 6. 2012, v níž namítal, že je účastníkem rehabilitace podle zákona o soudní rehabilitaci, vykonal trest odnětí svobody v trvání jednoho roku a dne, neboť rok „1998“ [správně má být rok 1988] byl přestupný a je naplněno kritérium neoprávněnosti výkonu trestu odnětí svobody. Vedle toho stěžovatel odkazem na námitky proti rozhodnutím I., II. a III. namítal, že jednotlivé tresty v souhrnu představovaly dobu pěti let a šesti týdnů, přičemž z této doby představoval neoprávněný výkon trestu odnětí svobody dobu delší než 1 rok a 1 den. Žalovaná se k žalobě vyjádřila s tím, že je nedůvodná a navrhla její zamítnutí. Tříletá délka vykonaného trestu odnětí svobody byla dne 14. 12. 2011 potvrzena Vězeňskou službou ČR, přičemž tento vykonaný trest nebyl v porovnání s nově uloženým trestem tří let neoprávněný ani částečně.

[8] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 - 30, rozhodl tak, že výrokem I. zamítl žalobu v části, v níž směřovala proti rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzena rozhodnutí žalované I. a III., ze dne 28. 2. 2012, č. j. X. Výrokem II. Krajský soud v Ostravě vyloučil k samostatnému řízení a rozhodnutí část žaloby směřující proti rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované II ze dne 28. 2. 2012, č. j. 490 523 028, neboť nároky plynoucí ze zákona č. 357/2005 Sb., není příslušný rozhodovat samosoudce, nýbrž senát [§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Výrokem III. citovaného rozsudku krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění výroku I. krajský soud uvedl, že podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci se pro účely důchodového zabezpečení doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně se posuzuje část doby výkonu trestu, pro kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen z části. Obdobně podle § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 622/2004 Sb., se celková doba věznění a vazby počítá; přitom se měsícem rozumí 30 dnů. Při částečné změně odsuzujícího rozsudku se pro účely tohoto nařízení považuje za věznění jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými přiměřenými tresty nebo tresty nově uloženými. V případě žalobce byl zrušen odsuzující rozsudek Okresního soudu v Bruntále, sp. zn. 1T 15/83, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 1983, sp. zn. 4 To 391/83, avšak pouze v části do výroku o vině za pokus trestného činu opuštění republiky podle § 8 odst. 1 a § 109 odst. 1 trestního zákona. Za trestné činy, které rehabilitaci nepodléhaly, byl žalobci uložen nový trest odnětí svobody v délce tří let. Mezi trestem vykonaným a nově uloženým nečiní rozdíl ani jediný den, naopak nově uložený trest odnětí svobody v délce tří let přesahuje skutečný výkon trestu za trestné činy rehabilitované v rozsahu 731 dnů. Z uvedených skutečností nelze tedy učinit jiný závěr než ten, že nárok na příplatky k důchodu, jak podle zákona o soudní rehabilitaci, tak nařízení vlády č. 622/2004 Sb. ze stejného důvodu nevznikl.

[9] Proti všem výrokům rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 As 41/2012 - 30, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že ji podává jednak pro nesprávné posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jakož i pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel poté zopakoval své dosavadní argumenty s tím, že je účastníkem rehabilitace podle zákona o soudní rehabilitaci, neboť měsíc únor roku 1998 [správně má být 1988] byl přestupný a on tudíž vykonal neoprávněný trest v trvání jednoho roku a jednoho dne, což je nutno samo o sobě považovat za splnění zákonného kritéria neoprávněnosti trestu odnětí svobody. Jednotlivé tresty v souhrnu představovaly dobu pěti let a šesti týdnů, přičemž z této doby představoval neoprávněný výkon trestu odnětí svobody dobu delší než 1 rok a 1 den. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a tresty nově uloženými nečiní ani jeden den.

[10] Podle stěžovatelem citované zprávy Vězeňské služby ČR ze dne 11. 12. 2012 představoval trest uložený rozsudkem Okresního soudu v Bruntále dobu pěti let a šesti týdnů. Nově uložený trest s přihlédnutím k částečné rehabilitaci představoval výměru tří let. Rozdíl mezi původně uloženým a posléze i vykonaným trestem odnětí svobody a trestem nově uloženým činí tedy více než jeden rok. Na příplatky k důchodu tedy podle stěžovatele vznikl nárok.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatel je, v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s., zastoupen advokátem. Dále se zdejší soud zabýval tím, zda kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná [§ 102 a § 14 s. ř. s.].

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel napadl kasační stížností i výrok II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30, kterým byla část projednávané věci vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí (viz i výše body [8] a [9]). Zákon však stanoví, že „[k]asační stížnost je ...nepřípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení“ [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Usnesení o vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání vydané dle ustanovení § 39 odst. 2 s. ř. s. je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu usnesením, jímž se upravuje vedení řízení (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, a ze dne 25. 1. 2010, č. j. 5 Afs 63/2009 - 98, usnesení ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Ans 6/2007 - 56, a ze dne 30. 4. 2009, č. j. 7 Afs 26/2009 - 57, citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Kasační stížnost proti výroku o vyloučení věci k samostatnému projednání je tedy nepřípustná.

[14] V daném případě byl důvod k vyloučení věci projednávané samosoudcem dán tím, že k projednání a rozhodnutí věci, je příslušný senát [§ 31 odst. 1 s. ř. s.]. V této části řízení o žalobě neskončilo a stěžovatel bude mít příležitost uplatnit svá práva v samostatném řízení. Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost směřující proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30, odmítl, jako nepřípustnou, podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (výrok II.)

[15] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v části směřující proti výrokům I. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

pokračování

[17] Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[18] Kasační stížnost směřující proti výrokům I. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2013, č. j. 18 Ad 41/2012 – 30, je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť nepřezkoumatelnost rozsudku může být překážkou posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS) plyne, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je pojednána v četných rozhodnutích. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. „[R]ozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ztotožnil-li se s ním krajský soud se závěry správního orgánu a označil-li je za správné, nelyž se ale s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům.“ (rozsudek ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55).

[20] Podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci se „[p]ro účely důchodového zabezpečení ...doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně se posuzuje část doby výkonu trestu, po kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen zčásti.“ Přičemž podle § 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., [s]tátní občané České republiky, kteří v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 byli odsouzeni a vykonali trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byli rehabilitováni podle ... zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zákona č. 633/1992 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb. ...a pobírají starobní nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění, mají nárok na poskytnutí příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených jim komunistickým režimem v oblasti sociální.“ Podle § 2 odst. 5 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. [c]elková doba věznění a vazby se sčítá; přitom se měsícem rozumí 30 dnů. Při částečné změně odsuzujícího rozsudku se pro účely tohoto nařízení považuje za věznění jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými přiměřenými tresty nebo tresty nově uloženými.“

[21] Stěžovatel namítal, že podle zprávy Vězeňské služby ČR ze dne 11. 12. 2012 představoval trest uložený ve věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 15/83 dobu pěti let a šesti týdnů. Krajský soud vyšel ze zjištění, že stěžovatel je poživatelé starobního důchodu od 23. 9. 2011 a dne 23. 11. 2011 požádal o příspěvek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci a současně požádal o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Dle usnesení Okresního soudu v Bruntále sp. zn. Rt 315/90 ze dne 27. 9. 1990 byl dle ustanovení § 2

odst. 1 písm. d) zákona o soudní rehabilitaci zrušen rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 6. 1983, sp. zn. 1 T 15/83, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 1983, sp. zn. 4 To 391/83, ve výroku o vině ohledně pokusu trestného činu opuštění republiky, podle § 8 odst. 1 a § 109 odst. 1 trestního zákona a soud v této části stíhání stěžovatele zastavil podle § 22 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci. Citovaným rehabilitačním usnesením Okresního soudu v Bruntále byl stěžovateli uložen nový trest odnětí svobody v trvání tří roků nepodmíněně [podle § 2 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci], za trestný čin, resp. pokus trestného činu, které rehabilitaci nepodléhaly.

[22] Žalovaná i krajský soud výslovně vycházel při posouzení stěžovatelových námitek z toho, že z hlediska právních norem, které je třeba na věc aplikovat [srov. zejména § 25 zákona o soudní rehabilitaci a § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 622/2004 Sb.] je rozhodující skutečná doba vazby a výkonu trestu (věznění).

[23] Nejvyšší správní soud zjistil, že Vězeňská služba České republiky dne 14. 12. 2011 potvrdila v řízení před správním orgánem délku věznění žalobce v trestní věci Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 1T 15/83, v době od 19. 1. 1983 do 19. 1986. Stěžovatel však již v námitkách proti rozhodnutí I., II. a III. uvedl (podání ze dne 9. 3. 2012), mu byl uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř let, a že rehabilitačním usnesením byl tento trest „opraven“ na 3 roky nepodmíněně, ale skutečná doba věznění byla delší. V řízení před krajským soudem stěžovatel k výzvě soudu ze dne 6. 12. 2012 k tomuto tvrzení předložil (č. l. 23 spisu krajského soudu) „*Potvrzení doby věznění*“ datované dne 11. 12. 2012 a vyhotovené Vězeňskou službou ČR, podle něhož stěžovatel trest „*OS Bruntál vykonával v době od 19. 1. 1983 do 15. 6. 1983 (věznění v Bulbarsku) a od 16. 6. 1984 do 19. 1. 1988*“.

[24] Na tento soudem vyžádaný důkaz, který byl proveden při jednání dne 16. 5. 2013, krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí reaguje jen takto (str. 3) „[n]a tomto závěru [že rozdíl mezi trestem nově uloženým a skutečně vykonaným nepředstavuje ani jediný den] *nemůže nic měnit konstatování Vězeňské služby ČR ze dne 11. 12. 2012, že u trestu OS Bruntál 1T 15/83 došlo s určitostí ke částečné rehabilitaci a jmenovaný má tak nárok na příspěvek důchodu a že s ohledem na to potvrzuje navíc výkon jednotlivých trestů uvedených pod bodem 4, neboť tento názor Vězeňské správy zcela pomíjí nově uložený trest odnětí svobody žalobci a délku jeho trvání.*“ Krajský soud učinil rovněž závěr, že ve věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 15/83 byl stěžovatel vězněn v době od 19. 1. 1983 do 15. 6. 1983 z důvodu vazby, a od 16. 6. 1984 (takto) do 19. 1. 1986 z důvodu výkonu trestu. Krajský soud na závěr uvedl (str. 3 dole), že potvrzením ze dne 11. 12. 2012 Vězeňská služba ČR „*potvrdila naprosto shodné délky věznění žalobce sbora uvedeně*“.

[25] Toto konstatování je rozporné, neboť v žalovanou užitým potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 14. 12. 2011 je délka celková skutečná délka věznění ve věci sp. zn. 1 T 15/83 uvedena v době od 19. 1. 1983 do 19. 1. 1986, avšak v potvrzení předloženém k výzvě soudu je skutečná délka věznění ve věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 15/83 potvrzena v době od 19. 1. 1983 do 19. 1. 1988.

[26] Tyto rozpory v údajích o skutečné délce vazby a následného výkonu trestu, uvedené na různých místech v odůvodnění rozsudku krajského soudu, je třeba odstranit a přezkoumatelným způsobem odůvodnit závěr, kterou ze dvou odlišně vymezených dob výkonu trestu považuje krajský soud za skutečnou dobu věznění, spojenou s rozhodnutími vydanými v trestní věci vedené pod spisovou značkou Okresního soudu v Bruntále 1 T 15/83 a proč. Jak krajský soud, tak žalovaná totiž svá rozhodnutí opíraly mj. právě o skutečnou délku odnětí svobody, resp. skutečnou délku věznění. Pokud krajský soud zjevný rozpor pominul, je jeho rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti. Z vydaného rozsudku, ani z obsahu spisů dále není zřejmé, z jakého důkazního prostředku (mimo vyjádření žalovaného) je čerpán závěr, že původně byl stěžovateli uložen čtyřletý trest odnětí svobody, což je údaj patrný jen z rozhodnutí, která byla ve věci

pokračování

sp. zn. 1 T 15/83, vydána ve věci samé a jimiž byla věc původně pravomocně skončena. Není dále zřejmé, odkud je čerpán žalovanou konstatovaný (a soudem aprobovaný) údaj, že tento trest nebyl vykonán celý. Soudem uváděný závěr o 731 dnech věznění (viz bod [8] i závěr žalované citovaný pod bodem[5]) není odůvodněn odkazem na relevantní skutková zjištění. I v tomto ohledu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k výše uvedenému napadený rozsudek pro naplnění důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost) zrušil a věc vrátil podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první s. ř. s.) krajskému soudu k dalšímu řízení (výrok I.). V dalším řízení krajský soud především odstraní rozpor mezi výše citovanými listinnými důkazy prokazujícími odlišnou délku skutečného věznění a na ně navazující zjištění (viz i výše bod [26]) a poté přezkoumatelným způsobem odůvodní závěr, jaká byla skutečná délka věznění připadající na předmětnou věc, tedy jak dlouho byl stěžovatel skutečně neoprávněně omezen na svobodě. Ve světle toho závěru pak znova posoudí stěžovatelovy žalobní námitky proti rozhodnutí žalované v části týkající se rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutím I. a III., přičemž odstraní i rozpor ohledně relevance argumentace přestupným rokem (viz i výše body [7] a [9]).

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu